

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Tui T. Sutherland
WINGS OF FIRE – THE DRAGONET PROPHECY

Text Copyright © 2012 by Tui T. Sutherland
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02356-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TUI T. SADERLAND

NA
KRILIMA
VATRE

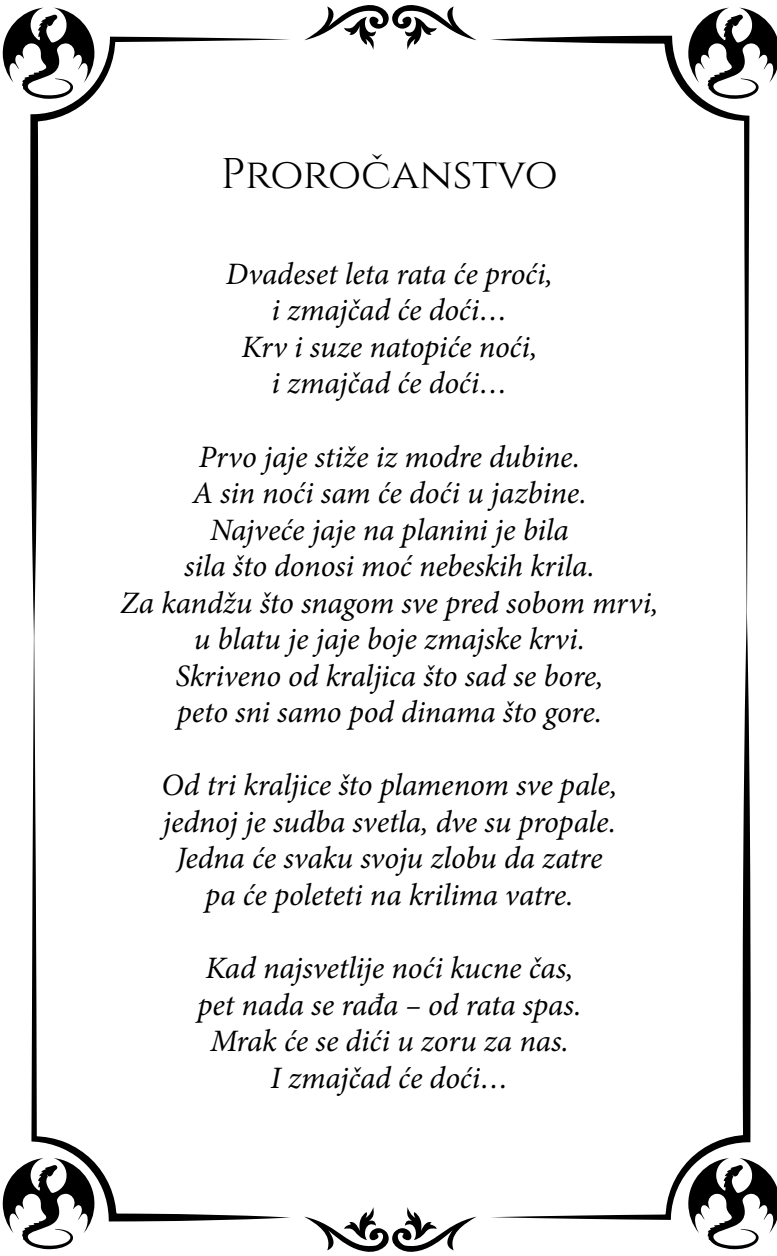
KNJIGA
PRVA

PROROČANSTVO

Preveo Vanja Petrović

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2018.

*Za Džonu,
mog malog velikokrilog*

PROROČANSTVO

*Dvadeset leta rata će proći,
i zmajčad će doći...
Krv i suze natopiće noći,
i zmajčad će doći...*

*Prvo jaje stiže iz modre dubine.
A sin noći sam će doći u jazbine.
Najveće jaje na planini je bila
sila što donosi moć nebeskih krila.
Za kandžu što snagom sve pred sobom mrvī,
u blatu je jaje boje zmajske krvi.
Skriveno od kraljica što sad se bore,
peto sni samo pod dinama što gore.*

*Od tri kraljice što plamenom sve pale,
jednoj je sudba svetla, dve su propale.
Jedna će svaku svoju zlobu da zatre
pa će poleteti na krilima vatre.*

*Kad najsvetlije noći kucne čas,
pet nada se rađa – od rata spas.
Mrak će se dići u zoru za nas.
I zmajčad će doći...*

PROLOG

Zmaj je pokušao da se sakrije u oluji koja je besnela.

Tamnim nebom bleštale su munje. Snegnir je stezao svoj maleni teret dok je leteo. Uspeo je da pobegne iz palate nebo-krilih a da ga niko ne vidi. Ako uspe da preleti planine, biće na bezbednom. A pećina je tako blizu...

Međutim, oči crne poput vulkanskih stena već su ga pratile odozdo.

Na vrhu planine stajala je zmajica bledozlatne krljušti, koja je sijala kao vreli pustinjski horizont. Zenice su joj se sužavale dok je pratila srebrnkasti sjaj visoko u oblacima.

Udarila je repom i dva zmaja iza nje smesta su poletela ka srcu oluje. Snažan krik odjeknuo je planinama kad se zmaj beo kao mesec našao u njihovim kandžama.

„Zavežite mu usta!“, naredila je zmajica dok su njeni vojnici spuštali Snegnira na klizavu planinsku padinu. On je snažno udahnuo, spremajući se da se brani. „Brzo!“

Jedan od vojnika brzo je uzeo lanac s gomile tinjajućeg žara i zavezao ga oko ledenih zmajevih čeljusti. Raširio se snažan miris nagorele krljušti. Snegnir je ispustio prigušeni krik.

„Prekasno!“ Račvasti jezik zmajice boje peska zadovoljno je palacao. „Nećeš na nama koristiti smrzdah, ledenokrili!“

„Ovo je nosio sa sobom, kraljice Ognjena“, rekao je jedan od vojnika pružajući joj zmajsko jaje.

Ognjena je razrogačenih očiju gledala kroz narastajući pljusak. „Ovo nije jaje ledenokrilih!“, zasiktala je. „Ukrao si ga iz palate nebokrilih!“

Ledenokrili ju je nemo gledao. Para je šistala tamo gde su se užareni lanci sreli sa hladnom srebrnom krljušću.

„Da li si zaista mislio da si pobegao neprimećen?“, zapitala je Ognjena. „Moji verni saveznici nebokrili nisu budale. Kraljica Skerlet zna šta se dešava u njenom kraljevstvu u svakom trenu. Njeni stražari prijavili su da se ledenokrili lopov iskrada iz kraljevstva, a ja sam pomislila – ovo bi moglo da doda malo živosti u moju poprilično dosadnu posetu.“

Ognjena je vatrom osvetlila veliko jaje, polako ga okrećući. Crveno-zlatni odsjaj pojavio se na bleđoj glatkoj površini.

„Nema sumnje, ovo je jaje nebokrilih. I samo što se nije izleglo“, rekla je Ognjena. „Zašto bi te moja sestra poslala da ukradeš mladunče nebokrilih? Pa Plamena mrzi svakog zmaja koji je mlađi i lepši od nje.“ Zamislila se za trenutak, dok je kiša sve jače padala. „Osim ako... najsvetlija noć je sutra!“

Poput škorpiona, vrh njenog repa poleteo je i prošao tik pored Snegnirovih očiju. „Ti nisi deo Plamenine vojske, zar ne? Ti si s onim glupim tajanstvenim mirovnjacima.“

„Kandže mira?“, rekao je jedan vojnik. „Hoćete da kažete da one stvarno postoje?“

Ognjena je frknula. „To je samo šačica cmizdravih crva koji plaću zbog nekoliko kapi krvi. Odveži mu lance. Neće moći da koristi smrzdah dok mu se krljušt ne ohladi.“ Ogromni peščani zmaj približavao se dok su vojnici skidali okove. „Kaži mi, ledeni, zar zaista veruješ u to pompezno proročanstvo noćnokrilih?“

„Zar nije već dosta zmajeva palo u ratu?“, uzviknuo je Snegnir bolno trzajući čeljustima. „Cela Piriya pati i grca već dvadeset godina. A proročanstvo kaže...“

„Baš me briga šta kaže! Nikakvo proročanstvo neće odlučivati šta će biti sa mnom!“, naljutila se Ognjena. „Neće neka

gomila besmislica i balavih beba zmajeva odlučivati kome ću se ja klanjati i dokad ću leteti. Biće mira kada mojih sestara više ne bude bilo, a ja postanem kraljica peskokrilih.“ Vrh njenog otrovnog repa bio je sve bliži srebrnom zmaju. Kiša je udarala po Snegnirskoj krljušti. Zagledao se u nju. „Zmajčad će doći, htela ti to ili ne. I ona će odlučiti ko će biti nova kraljica peskokrilih.“

„Ma šta mi reče?!“, odbrusila je Ognjena dok je kandžama lagano prelazila po ljusci jajeta i palacala račvastim jezikom. „Pa, ledeni, je li baš ovo jaje deo tog tvog patetičnog proročanstva?“

Snegnir se sledio od straha.

Ognjena je lagano kucnula po ljusci jajeta dugačkom kandžom. „Ima li koga?“, pitala je. „Da li ovde stanuje prorečeno zmajče, koje će okončati veliki i strašni rat?“

„Ostavi to jaje!“, preklinjao je Snegnir.

„Reci mi“, nastavljala je Ognjena, „šta bi bilo s tim tvojim proročanstvom ako se... jedno od petoro zmajčadi uopšte ne izlegne?“

„Ne bi valjda?!“, zavapio je Snegnir. „Niko ne bi povredio zmajsko jaje!“ Plave oči očajnički su gledale u njene kandže.

„I onda neće biti nebeskih krila da spasu svet“, rekla je Ognjena. „Kako tužno!“ Počela je da prebacuje jaje sa kandže na kandžu. „Pretpostavljam da onda moramo biti jako oprezni s ovim tako važnim... ups!“

Glumatajući, Ognjena se pretvarala da joj je jaje slučajno skliznulo iz kandži. A potom je zaista palo s ivice planine, pravo u mračni ambis.

„Neee!“, povikao je Snegnir. Gurnuo je vojnike koji su ga držali i pojurio ka ivici. Ali Ognjena ga je šćepala kandžama pre nego što je uspeo da se baci za jajetom.

„Eto, toliko o proročanstvu“, zajedljivo je rekla. „Toliko o tvom bednom malom pokretu!“

„Ti si čudovište!“, procedio je ledeni zmaj u agoniji. Glas mu je u pucao od očaja. „Nikada nećemo odustati! A zmajčad – zmajčad će doći, i zaustaviti ovaj rat, i sve spasti!“

Ognjena je zašišala: „Čak i da dođu, tebi nema spasa.“ Za tili čas pocepala je Snegniru krila, a on je samo nemoćno zaječao. Potom je u njega zarila otrovni vrh repa i gurnula ga s litice.

Za nekoliko trenutaka, srebrna silueta nestala je u planinskom ambisu, dok se njen krik otegnuto prolamao i postajao sve tiši.

Peščana zmajica okrenula se vojnicima. „Savršeno“, rekla je. „Ovo bi trebalo da je poslednji put da smo čuli za to glupo proročanstvo.“ Podigla je kandže ka kiši, kao da želi da ih opere od onoga što je upravo uradila. „Hajde da vidimo ima li još negde dobre borbe.“

Tri zmaja raširila su krila i odletela u olujne oblake.

Malo posle toga, velika zmajica boje zalaska sunca došla je na mesto Snegnirovog pada. Sklonila je u stranu rep ledenog zmaja i podigla ljuske razbijenog jajeta ispod njega. Potom je brzo nestala u pećinskom lavirintu.

Kameni zidovi strugali su joj krila. Proizvela je male plamenove kako bi osvetlila dugački prolaz duboko ispod planine.

„Kandže mira! Ko ide?“, začuo se glas iz senke. „Vetruška? Jesi li to ti?“

„Dolećem na krilima vatre!“, odgovorila je lozinkom crvena zmajica. Plavo-zeleni morski zmaj izašao je iz senke pećine, a ona je bacila ljuske pred njegove noge. „Samo što to sad više ne vredi!“, zarežala je. „Snegnir nije uspeo.“

Morskokrili je piljio u ljusku. „Ali... jaje, nebeska krila...“

„Slomljeno je“, rekla je. „Razbijeno! Gotovo je, Veslare!“

„Nemoguće!“, zavapio je. „Sutra je najsvetlija noć. Tri meseca biće istovremeno puna prvi put u ovom veku! Odabrana zmajčad moraju da se izlegu sutra!“

„Pa, za ovo jedno sutra je prekasno“, rekla je Vetruška. Bes je tinjao u njenim očima. „Znala sam da je trebalo da ja odem po jaje nebokrilih. Dobro poznajem Nebesko kraljevstvo. Sigurno me ne bi i po drugi put uhvatili.“

Veslar je napravio grimasu i nervozno se počeo kandžama po vratu. „Sa Pepeljkom je takođe... gotovo.“

„Pepeljkom?“ Plamićci su pokuljali iz Vetruškinih nozdrva. „Kako?“

„Uhvaćena je u borbi između Plamenine i Buktinjinine vojske na putu ka pećini. Ipak, uspela je donese crveno jaje blatokrilih, ali podleгла je ranama.“

„To znači da smo ostali samo Dinko, ti i ja da odgajamo ove male crve“, nervozno je rekla Vetruška. „Da čuvamo proročanstvo koje se sad više i ne može ostvariti. Hajde da prosto porazbijamo i preostala jaja i odustanemo. Bićemo daleko odavde kada glavešina Kandži mira bude došao po zmajčad.“

„Nema šanse“, zašištao je Veslar. „Sačuvati ove zmajčice narednih osam godina važnije je od bilo čega drugog. Ako ne želiš da budeš deo toga...“

„Oh, učuti već jednom!“, prekinula ga je Vetruška. „Ja sam ovde najjači član Kandži mira. Potrebna sam vam. Uopšte nije ni važno šta mislim o toj maloj gadnoj zmajčadi.“ Dok je trljala kandže prepune ožiljaka, pogledom je prelazila preko razbijenih ljustaka. „Ali po proročanstvu, jedno od njih mora biti nebeski zmaj.“

„Ja ću naći peto zmajče“, rekao je Veslar i žurno je odgurnuo zagrebavši krljušću o stene.

„Više ne možemo da se vratimo u Nebesko kraljevstvo, glupane!“, rekla je. „Sigurna sam da sad dobro čuvaju gnezdište.“

„Onda ću naći jaje negde drugde“, promrmljao je. „Kišni zmajevi čak i ne broje svoja jaja. Mogu uzeti jedno iz kišnih šuma a da niko i ne primeti.“

„I opet glupa ideja!“, rekla je Vetruška iznervirano. „Kišokrili su jadne kreature. Nisu ni blizu nebeskim zmajevima.“

„Pa, moramo nešto da uradimo!“, zašištao je Veslar prelazeći repom preko napuklih ljesaka. „Za osam godina, glavešina Kandži mira doći će po petoro zmajića. Proročanstvo kaže da ih je petoro... I mi moramo obezbediti pet jaja... Po bilo koju cenu.“

PRVI DEO
POD PLANINOM

Šest godina kasnije...

PRVO POGLAVLJE

Glineni nikad nije mislio da je on zmaj za veliku herojsku sudbinu i podvige.

Oh, a kako je to želeo! Želeo je da bude veliki i hrabri spasilac zmajeva. Želeo je da ostvari sve te neverovatne podvige koji su se od njega očekivali. Želeo je da pogleda oko sebe, shvati šta to ne valja i odmah sve popravi.

Ali on se, izgleda, nije izlegao da bude heroj. Nije imao nijednu legendarnu vrlinu. Više je voleo da spava nego da uči. Stalno je gubio iz vida kokoške tokom vežbi lova, jer je više obraćao pažnju na drugove nego na pernata trčkarala.

U borbama se dobro snalazio. Ali nedovoljno dobro da zaustavi rat između zmajevskih plemena. Morao bi da bude izvanredan. Bio je najveći među zmajčićima, što je značilo da on mora biti taj strašni zmaj, ta kandža što snagom sve pred sobom mrvi. Trebalo bi da bude toliko opasan da se svako oduzme od straha kad ga vidi.

Međutim, Glinenom je bilo jasno da je strašan koliko i glavica karfiola.

„Bori se!“, vikala je Vetruška, bacajući ga po velikoj pećini. Lupio je snažno o zid pećine, a potom jedva ustao, šireći krila boje blata da bi održao ravnotežu. Crvene kandže su mu se približile, ali ih je nekako izbegao. „Hajde već jednom!“, čuo se povik crvene zmajice. „Prestani više samo da se braniš! Moraš biti bezobziran! Moraš pronaći čudovište u sebi!“

„Zaista se trudim!“, rekao je Glineni. „Ali kad bismo samo za tren malo stali i porazgovarali o tome...“

Bacila se ponovo na njega. „Finta s leve strane! Okreni se nadesno! Koristi vatru!“ Glineni je probao da prođe ispod njenog krila i napadne je odozdo, ali naravno – pogrešio je stranu. Jedna kandža nadvila se nad njegovom glavom i – našao se zgromljen na zemlji.

„ZNAŠ LI TI UOPŠTE GDE JE LEVO, A GDE DESNO?“, vikala je ljutito Vetruška. „Da li su svi blatokrili tako glupi? ILI SI TI MOŽDA I GLUV?“

Ako nastaviš toliko da vičeš, sigurno ću i ogluveti, pomislio je Glineni. Nebeska zmajica sklonila je konačno kandžu s njega. Bio je slobodan.

„Ne znam za druge blatokrile“, protestovao je Glineni ližući bolna mesta, „što je očigledno, ali možda bismo mogli da se borimo bez tolike vike, pa da vidimo...“ Zastao je jer je čuo poznati zvuk, koji prethodi vatri iz Vetruškinih čeljusti.

Brzo je krilima prekrpio glavu, povio dugački vrat i otkotrljao se do lavirinta vijugavih stalagmita u uglu pećine. Vatra je spržila kamenje oko njega, oprljivši mu i vrh repa.

„Kukavice!“, ciknula je stara zmajica. Smrskala je potom deo stalagmita i pretvorila ih u kišu oštih kamenih iglica. Glineni je zašištao kad je osetio da mu se jedna odmah zabola baš ispod nokta.

„Ajoj!“, viknuo je. „Ali rekla si da je to varanje!“ Dočepao se najbližeg stalagmita i brzo se popeo na vrh. Odatle je besno gledao u ogromnu crvenu zmajicu.

„Ja sam učiteljica!“, rikala je Vetruška. „Ništa što ja uradim nije varanje. Dolazi ovamo već jednom i bori se kao nebokrili!“

Ali ja nisam nebeski zmaj, osvetoljubivo je mislio Glineni. Ja sam blatokrili! Jednostavno ne volim da pržim sve oko sebe i grizem sve na šta nađem. Zubi su ga još boleli od pokušaja da ugrize Vetrušku; krljušti su joj bile tvrde poput dijamanta.

„A što se ne borim s nekim od zmajčića?“, pitao je. „S njima mi mnogo bolje ide.“ Svi drugi zmajčići bili su (manje-više) njegove veličine i (uglavnom) nisu varali. Zapravo, voleo je s njima da vežba. Mada, kad god bi ih Vetruška nadzirala, ne bi uspevao da pobedi nikog. Prosto mu je izazvala nervozu.

„Tako znači? A kog bi najviše želeo za protivnika? Zakržljalu peščanu ili kišnu lenjivicu?“, upitala je Vetruška. „Zamisli – i na bojnem polju ćeš moći tako da birkaš!“ Njen rep sijao je poput žeravice dok je njime snažno vitlala.

„Glorija nije lenja!“, uzviknuo je odano Glineni. „Ona jednostavno nije borbena, to je sve. Veslar kaže da zmajevi u kišnim šumama uvek imaju dovoljno hrane za sve i da zato tamo nema mnogo razloga za borbu. Veslar kaže da ih zato nijedna strana nije želela u svojim redovima. Ali zato su oni van rata...“

„DOSTA MUDROVANJA! DOLAZI OVAMO!“, zarežala je Vetruška. Propela se na zadnje noge i zamahala krilima. Zbog toga je izgledala tri puta veće.

Instinktivno, Glineni je pokušao da skoči na sledeći stalgmit, ali je presporo raširio krila i umesto toga završio grebući kandžama po ivici. Varnice su prštale okolo dok je pokušavao da se zadrži da ne padne. Bolno je kriknuo kad se Vetruška pojavila između dva kamena stuba, ugrizla ga za rep i izvukla van skloništa.

Uхватила ga je za vrat i zaštitila: „Gde je ono nasilno čudovište koje sam videla kad si se izlegao? To je zmaj koji nam je potreban da se proročanstvo ispuni!“

„Ufff!“, dahtao je Glineni dok ga je snažno stiskala. Mogao je na svojoj krljušti da oseti čudno peckanje od njenih kandži izreckanih mnogobrojnim ožiljcima.

Vežbanje s Vetruškom se skoro uvek ovako završavalo – najpre bi mu se zavrtilo u glavi, a potom bi se danima osećao izubijano. *Uzvrati!* – mislio je. *Nađi bes u sebi! Učini bilo šta!* Iako je bio najveće zmajče, svi su oni bili još veoma daleko od odraslih zmajeva poput Vetruške.

Pokušao je da prizove neki strašni bes, ali uspeo je samo da pomisli da će se uskoro čas završiti, i da onda može na večeru. I nisu baš neke herojske misli.

Izenenada, Vetruška je ljutito urliknula. Dok je padao na zemlju, vatra se uskovitlala iznad njegove glave.

Crvena zmajica se hitro okrenula. Iza nje je stajala morskokrila zmajica Cunami, jedna od petoro obećanih zmajčadi. Iz zuba joj je virila crvena krljušt. Ispljunula ju je i ljutito pogledala učiteljicu.

„Prestani da mučiš Glinenog!“, povikala je. „Ili ću te opet ujesti!“ Njena krljušt boje morskih dubina sijala je poput safira. Škrge na vratu snažno su joj pulsirale, kao i uvek kad je ljuta.

Vetruška je na trenutak sela i pogledala otiske zuba na svom repu. Iskezila je zube na Cunami.

„Kako si ti slatka! Štitiš zmaja koji je pokušao sve da vas pojede dok ste još bili u jajima.“

„Srećom, tu ste bili vi veliki zmajevi da nas sve spasete“, odgovorila je Cunami, „i veoma smo vam zahvalni na tome, jer sad ne bismo imali priliku da o tome slušamo svaki dan po ceo dan!“ Pomerale se i stala između Glinenog i Vetruške.

Glineni se trgnuo. Toliko je mrzeo tu priču. A nije je najbolje ni razumeo. On nikada ne bi pozeleo da povredi ostalu zmajčad. Zašto ih je onda napao dok su se izlegali? Da li je zaista u sebi nosio neko čudovište?

Veslar i Dinko, druga dva staratelja, tvrdili su da je bio savršeno svestan kad je to pokušao. Morali su da ga gurnu u reku i drže pod vodom da bi zaštitili jaja od njega. Vetruška je sad silno želela da Glineni opet u sebi pronade tu krvoločnu zver i iskoristi je u borbi. Ali čak i kad bi je pronašao, silno se plašio da bi zamrzeo sebe, baš kao što bi ga zamrzeli i svi ostali. Kad god bi pomislio šta je zamalo učinio svojim drugovima, njegova vatra kao da se potpuno gasila.

Takođe, on uopšte nije želeo da postane to čudovište, iako bi Vetruška to verovatno smatrala apsolutnim poboljšanjem.